

2-7-37

L'ESQUELLA

DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ARAGÓ, 290 - TEL. 23994

V I N T I - I - C I N C C È N T I M S

mavi
bas

(Visat per la censura)

¡ ANTES DE UN MES!

¡¡ ANTES DE UN MES!!

¡¡¡ ANTES DE UN MES!!!

A ver si nuestro bronco alarido proletario es escuchado por los gepcianos pupulantes

Comencen les sessions

Dia 1. Avui s'han reunit els Comitès, sots-Comitès, Delegacions, etc., etc., per acordar que ANTES DE UN MES Catalunya pugui ésser convertida en «fortalesa inexpugnable».

Els Comitès han fixat llurs posicions; els sots-Comitès tracten de posar-se d'acord; les Delegacions han iniciat les gestions per a tractar d'arribar a una intel·ligència que de fet no existeix i Etc., Etc. s'han abstenut d'opinar. Etc., Etc. han quedat desautoritzats.

Dia 2. Els Comitès, sots-Comitès i Delegacions s'han tornat a reunir per ratificar la desautorització dels Etc., Etc., acordada a la reunió d'ahir.

Dia 3. Com que avui és dissabte els Comitès, sots-Comitès i Delegacions no s'han reunit per tal de celebrar correctament la setmana anglesa.

Dia 4. Com que avui és diumenge els representants del proletariat ibèric tampoc no s'han reunit, per tal de gaudir d'un merescut descans en l'esgotadora tasca.

Dia 5. Es nomenada la mesa de discussió, després d'una discussió que han intervingut les meses i àdhuc les silles.

Dia 6. Es ratificat el nomenament de la mesa de discussió sota el crit unànime: «¡No discutamos más!»

Dia 7. Sessió dedicada a consolidar la cordialitat.

Dia 8. Com que la cordialitat ha estat consolidada s'acorda aixecar la sessió per celebrar-ho amb un senzill sopar de duro.

Dia 9. Sessió destinada a discutir els incidents promoguts durant el senzill sopar de duro i localitzar els provocadors.

Dia 10. Avui, dissabte, celebració correctíssima de la setmana anglesa. No hi ha sessió.

Dia 11. Diumenge. Descans dominical ibèric. No hi ha sessió.

Dia 12. Com que avui, dilluns, el comerç està tancat al matí, i per tal que els fortificadors de Catalunya puguin anar de compres per la tarda, no hi haurà sessió.

Dia 13. Celebració d'un dia de silenci en homenatge de Revolucionari Desconegut. No hi ha sessió.

Dia 14. En la sessió d'avui es proposa la manera de conciliar els homenatges d'un dia de silenci sense haver d'interrompre les sessions, celebrant aquestes per mitjà de gestos i senyals. Queda aprovada la proposició.

Dia 15. Un membre de les Delegacions ha estat a punt de promoure un incident. Ha gosat preguntar què volia dir «fortalesa inexpugnable».

El President de la mesa —amb gran tacte polític— ha suspès la reunió.

Dia 16. Consultats prèviament tots els diccionaris, el President ha contestat al membre de les Delegacions que «fortalesa inexpugnable» vol dir ni més ni menys que «fortalesa inexpugnable».

Dia 17. No hi ha sessió per tal de celebrar la setmana anglesa.

Dia 18. Celebració del diumenge racialment ibèric. No hi ha sessió.

Dia 19. Tarda dedicada pels responsables per anar de compres. No hi ha sessió.

Dia 20. Les Delegacions protesten del ritme massa intens i accelerat de les reunions i proposen un vot de censura a la mesa. Es suspèn la sessió.

Dia 21. Els Comitès i sots-Comitès desautoritzen les Delegacions i s'acorda celebrar aquesta mesura sanejadora amb una costellada fraternal.

Dia 22. Descans per tal de pair revolucionàriament la costellada. No hi ha sessió.

Dia 23. Un membre dels sots-Comitès proposa l'aclariment de la paraula «antifeixista».

El President treu capciosa la proposició i demana a l'Assemblea que desautoritzi el membre.

Els sots-Comitès s'identifiquen amb el membre i protesten.

Els Comitès acorden desautoritzar els sots-Comitès i aquests surten dignament del saló.

Dia 24. Celebració de la setmana anglesa. No hi ha sessió.

Dia 25. Diumenge racialment ibèric. Festa.

Dia 26. La mesa proposa començar a discutir el projecte per convertir Catalunya ANTES DE UN MES en una «fortalesa inexpugnable».

Els Comitès consideren que no hi ha temps per un projecte d'aquesta envergadura i demanen una pròrroga.

La mesa no dona pròrroques. Els Comitès insisteixen. La mesa també. ¡No hi han

pròrroques! «¡El feixisme no espera!» — crida el President.

—¡Volem pròrroga! — criden els Comitès. No es posen d'acord. Es suspèn la sessió.

Dia 27. La mesa acorda desautoritzar els Comitès. Els Comitès surten dignament del saló.

Dia 28. El President es dirigeix als seus companys de mesa recordant-los que pocs, però ben avinguts, enllestiran millor la tasca de fortificar Catalunya ANTES DE UN MES.

El President és ovacionat pels seus companys.

S'acorda celebrar la cordialitat i comprensió entre els components de la mesa amb un dinar fraternal, un berenar de companyonia i un sopar de conllevància. S'aixeca la sessió.

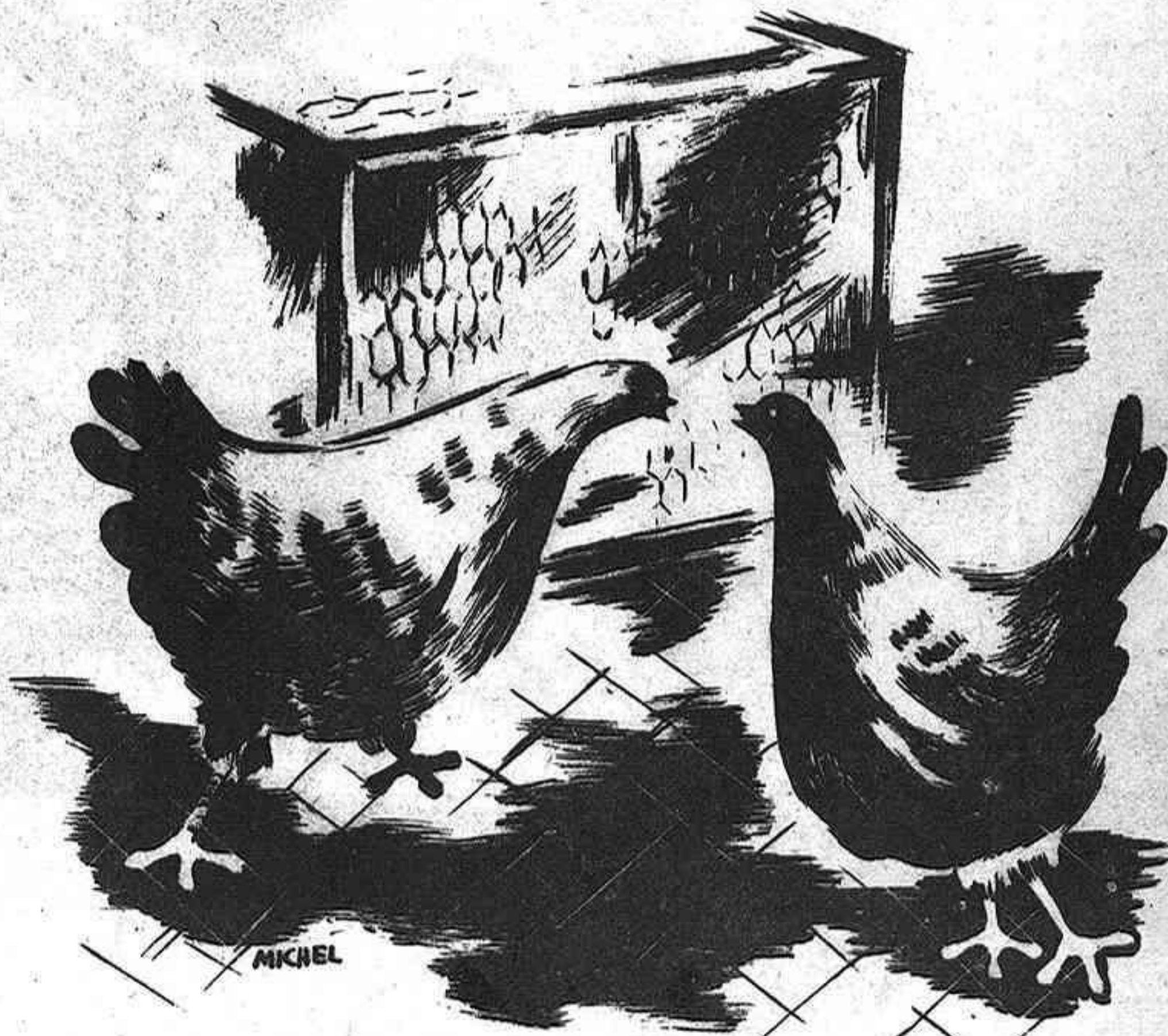
Dia 29. Dedicat a celebrar el dinar fraternal, el berenar de companyonia i el sopar de conllevància. No hi ha sessió.

Dia 30. Dedicat a pair revolucionàriament el dinar fraternal, el berenar de companyonia i el sopar de conllevància. No hi ha sessió.

Dia 31. Final de mes i dissabte. S'acorda celebrar solemniament la setmana anglesa i l'haver portat a terme el projecte de fortificar Catalunya ANTES DE UN MES. Catalunya, per tant, ha estat ja convertida en una «fortalesa inexpugnable».

Després d'això només el tèrbol escepticisme d'un emboscacat pot dubtar que Catalunya ha quedat convertida, si no ANTES DE UN MES, almenys en un mes just, en una «fortalesa inexpugnable».

El racialisme ibèric està d'enhorabona.

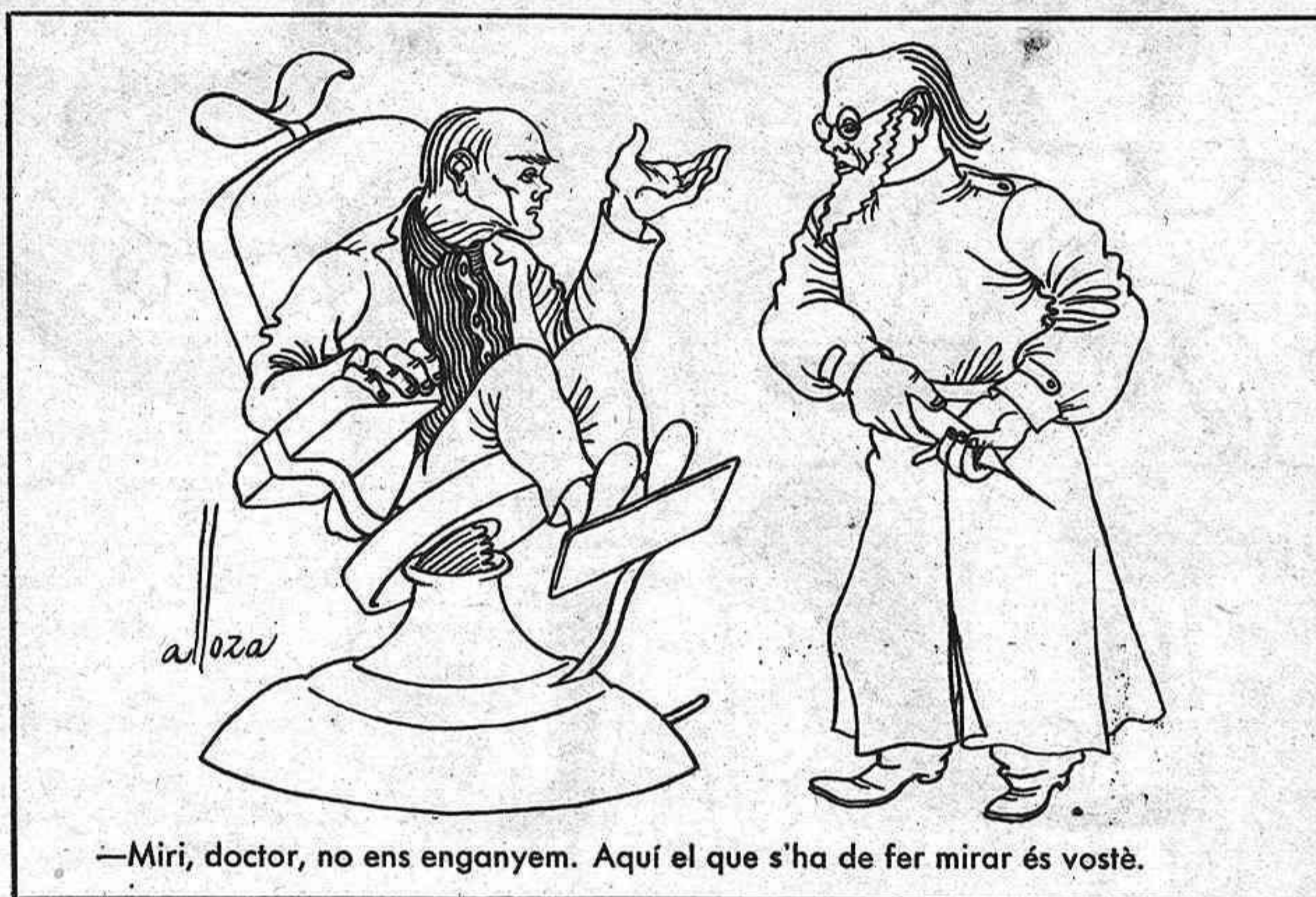

— Saps alguna cosa per avortar? —

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

ANY, LXI

NUM. 3019

EDITORIAL

Una vaga com un sol - «L'Esquella» trenca una altra llança Un concurs de bellesa

El «Sindicato de la Industria Siderometalúrgica, C. N. T.», surt en defensa dels braus campions de la «General Motors», que, passant-se pels faldons tots els cruels escrúpols de llur immaculada consciència, han estat fent vaga de braços caiguts durant una llarga temporada, perquè un company de treball de la U. G. T. no era del «seu» tipus. Gestes com aquestes, que posen al descobert els sacrificis de què són capaços certs sectors de la Confederació per a guanyar la guerra, cal que siguin divulgades a fi que tot hom conegui fins a quin punt pot portar-se l'esperit de renunciament.

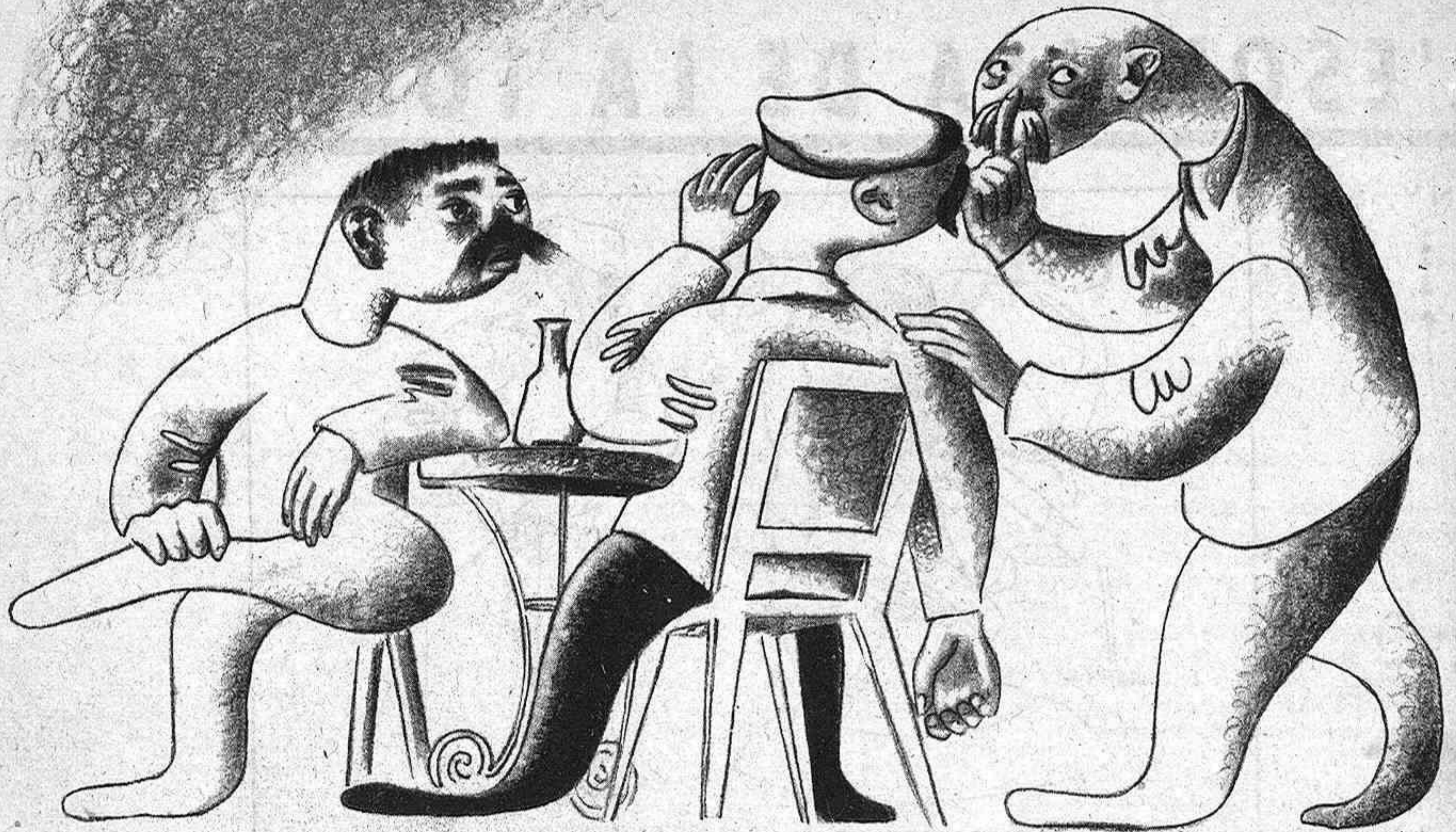
Aquests vuitanta camarades anarco-sindicalistes, fent el cor fort i amb un temps admirable, s'han presentat setmanalment a cobrar llur setmanada, exposant-se a les befes i a la incomprensió antipatriòtica i anticomunista llibertària dels altres trescents camarades de la U. G. T., que es pensen que l'amor propi i les indústries de guerra a vegades són incompatibles.

La gesta d'aquests camarades vaquistes en plena guerra posa al descobert les grans conquestes del proletariat hispànic, puix que en altres

països no tan comunistes ni tan llibertaris, a aquests vuitanta sants barons els haurien afusellat sense gaires miraments. Pobrets, quina esgarrifança!

Aquí, això no tan sols no serà possible, sinó que els vaquistes seran degudament glorificats i honorats. La «Soli» ja ha publicat notes demostrant amb una gran eloqüència que el que ens cal per a guanyar la guerra són precisament homes com aquests. L'ESQUELLA hi està d'acord, i defensors com sempre hem estat de les causes justes, sortim avui en auxili d'aquests confederats incompresos. Llor motiu de vaga és legítim. Si troben que determinats companys són lletjos o antipàtics, tenen raó de sobres per a demanar llur substitució. Què menys pot demanar un «obrero consciente» que treballar rodejat de cares boniques?

En conseqüència, nosaltres proposem que siguin organitzats concursos, semblants als que es feien abans per elegir alguna «miss», per triar homes macos i simpaticots, del gust dels camarades anarquistes de la «General Motors», i donar-los -els per què puguin treballar de gust.

« LA BESTIA ACECHA »

— Facin el favor de no cridar, que em comprometen. Un servidor és espia.

La contrarevolució avança, les cadenes se solden... què passa?

Què passa a les vaqueries i a les barberies?

Sí: què passa ací? Dia darrera dia corren rumors alarmants que, si no vigilem, es tornaran aviat alarmistes. Un dia llegim que un patró vaquer ha robat les vaques que li havien pres; un altre dia ens diuen que els barbers demanen unes altres cadenes perquè havien llençat les trencades. Què passa, doncs? Es així la contrarevolució? No. Es la nova N. E. P. Confederal. Ens explicarem:

S'havia intentat, sí, tornar les vaqueries als vaquers i les barberies als barbers. Els vaquers, però, no volien les vaques perquè deien que els les tornaven magres i no els les tornaven totes, no perquè fossin boges, sinó perquè els n'havien matat una pila, i deien que quan les haguessin engreixades i pagat els llguers i contribucions els les tornarien a prendre.

Aquest argument és, de tota evidència, fàccios; perquè, si estem en època de vaques magres, per què voler-les grasses i, el que és més, voler-les engreixar? Estem en època de sacrificis i les vaques no són pas més que qualsevol sacrificat Comitè.

Pel que fa als barbers, la campanya der-

rotista de l'abstenció del pèl despreciant l'alta valoració que li ha donat l'Organització Confederal, ha fet que la setmana passada hagués d'ésser el S. U. de Espectáculos Públicos el que, per completar la setmanada dels companys barbers, hagués de donar-los cinquanta pessetes per barba (no, s'entén, per barba no afaitada, sinó per barba de cada barber, que ja és prou barba).

Això havia decidit al S. U. de Espectáculos a portar els barbers al Vulcano perquè els tornessin a posar les cadenes, però la nova N. E. P. Confederal ho ha decidit d'altra manera.

Així, doncs, no és veritat que hem torni les vaqueries als vaquers i les barberies als barbers, sinó tot el contrari; és a dir, es donaran les barberies als vaquers i les vaqueries als barbers.

D'aquesta manera es renovaran procediments antiquats i s'augmentarà el rendiment: els vaquers afaitaran les barbes munyint-les per treure'n el pèl a raig i els barbers munyiran les vaques a pèl i a repèl.

El lector preguntarà, potser, quina relació hi ha entre vaquers, barbers i el S. U. de Espectáculos Públicos, i nosaltres li contestarem que la relació ve de lluny, del temps en què els barbers afaitaven per dos quartos de cara al sol i per quatre a l'ombra, com als «toros». I com que els «toros» són un espectacle públic...

—Trobo, replicarà el lector, que això és agafar la vaca per les fulles.

—Sí, però per les fulles d'afaitar. Ja veieu com la relació continua.

"L'Esquilla" està al costat del Govern, a les verdes i a les madures. De manera que ja ho saben: disposin

El "vale" del transeünt

Una vegada més, sortim en defensa dels interessos del pobre transeünt, atropellat per tots els «Comités Económicos», totes les «Lecherías Socializadas», tots els «Tranvías Comunistas Libertarios» i, en general, per tothom que li dóna la gana.

S'ha acabat! Quan el taxista o el tramviaire us diguin:

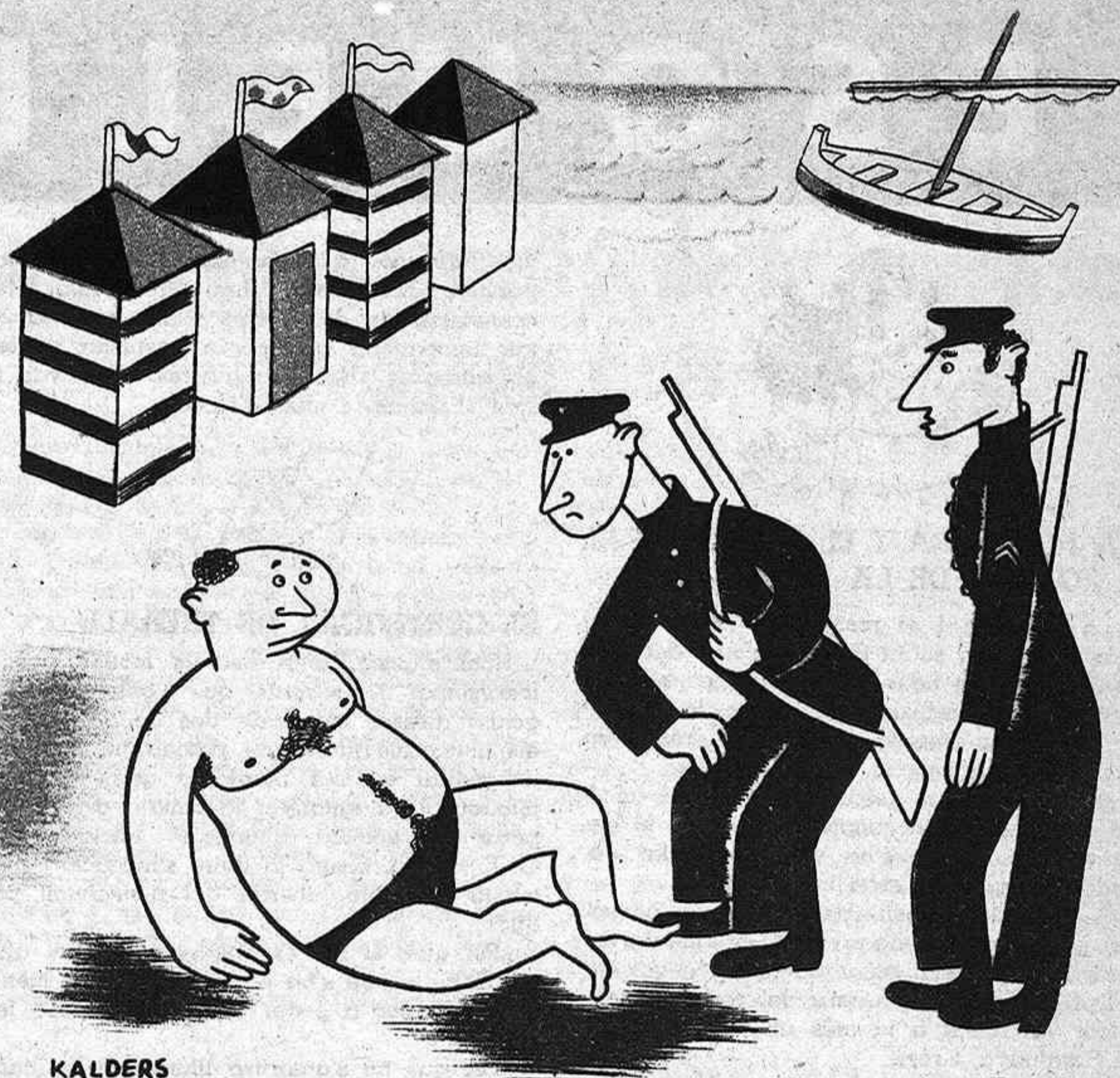
— No tinc canvi. Aneu a fer punyetes!
O sinó aquí teniu un «vale»...

Li podreu respondre:

— Epl Ja us el donaré jo, el «vale». El «vale» del transeünt...

I retallareu un trosset d'aquests de color verd i li plantareu pels nassos. Mai una venjança no haurà estat més legítima ni més nutritiva que aquesta que avui brindem als nostres clients i coneguts.

No se'ns havia ocorregut abans per miracle, però encara hi hem estat a temps.

KALDERS

-- Voleu fer el favor d'ensenyar-nos la documentació?

(tal·leu per les línies de punts)

ESQUELLOTS

LA MASCARA Y EL ROSTRO Y EL ROSTRO DE LA MASCARA

La màscara i el rostre i el rostre de la màscara estan suant de ferm demanant pels centres oficials adés amb la màscara, adés amb el rostre, adés amb el rostre de la màscara i suara amb la màscara del rostre un trist passaport per fer una escapadeta.

A Barcelona, a desgrat de la gran amistat que unia el presumpte fugitiu amb el general Sanjurjo, no s'ha volgut apreciar degudament aquesta gran influència.

A València el rostre de la màscara ha sofert el mateix desengany i el malanguanyat passaport ha estat reiteradament denegat.

Darrerament la màscara del rostre ha suplicat vanament a la més alta magistratura de Catalunya, i res...

Ara la màscara y el rostre y el rostre de la màscara perden hores i hores en un centre oficial del carrer de les Corts Catalanes, fent veure que hom no vol el passaport per guillar, sinó per a anar només a París a fer un film.

Sembla que aquesta darrera argumentació tampoc no ha prosperat, puix que els que havien d'autoritzar la concessió d'aquest passaport han recomanat al demandant que faci el film ací mateix, i si pot ésser, que sigui un film documental de guerra, i encara millor que en aquest film l'interessat escollís un «rol» de relleu que ben bé podria ésser el de protagonista.

«FLECHAS DE PARIS»

Degut a aquesta incorregible intransigència, ara resulta impossible seguir llançant cap a Barcelona les acreditades «Flechas de París», que tant havien beneficiat amb la seva proverbial punteria la unitat proletària.

Aquestes «Flechas de París», com tothom sap, eren trameses cautelosament des de Barcelona a la Villa Lumière i des d'allí eren llançades arterosament a les columnes de l'estimat col·lega al director del qual acaba d'ésser denegat el passaport.

Ara les «Flechas de París» en virtut que l'emascarat autor anava a anar-se'n havien de començar a ésser veritablement llançades des del mateix París com el seu propi nom indica, però a l'igual que al dissortat director ha estat denegat també el passaport a l'emascarat fletxaire.

Així, doncs, les «Flechas de París» continuaran essent llançades des de Barcelona,

via París, contra la mateixa Barcelona, i els pacífics barcelonins han de pagar les conseqüències del despit d'uns impassaportats impenitents que per a despistar tracten els altres de «Hombres Ilustres» i els van tirant «Flechas» i més «Flechas».

EL CERTIFICAT DE TREBALL

Hom suposa, amb sobrats motius per a fonamentar la sospita, que l'obligació que acaba d'ésser imposada des de dalt a tots els ciutadans lliures de posseir un certificat de treball és una maniobra grollera encaminada a malaguanyar la unitat i a fer prosperar la política d'absorció iniciada pel G. E. P. C. I. contra la lliure sindicació i contra la veritable llibertat del pensament polític.

¿Per què, si no, és oblidament del diari «Treball» que s'ha d'obtenir aquesta mena de butlla per a poder anar tirant sense fer res?

¿Per què no s'autoritza lliurement la lliure circulació dels vianants amb un certificat de «Treball» o de «Las Noticias» o de «Renovación» (que encara surt) o de «El Diario del Comercio», o encara que sigui de «Solidaridad Obrera»?

La maniobra està bescantada i ningú no podrà amagar ja de cap de les maneres la veritable intenció del que ha dictat aquesta dictatorial mesura.

Però hi ha quelcom més greu. Resulta que a més a més de la intenció política de la maniobra es pretén encara alguna cosa pitjor i que va contra l'interès de les col·lectivitats collectivitzades i contra els collectivitzadors que les varen collectivitzar.

Es tracta pel que es veu ben clarament de fer treballar tothom que vulgui tenir certificat de treball, i declarant ensems obligatòria la possessió del maleït document, es vol que hagi de treballar tothom, encara que no tingui ganes...

On és, doncs, la llibertat que els homes lliures varen conquerir el 19 de juliol i el 3 de maig?

¡¡Joves conscients que no teniu ganes de treballar, no us deixeu desarmar!!

AMBICIO TORTOSINA

«El Poble», valent diari de Tortosa, publica el següent avís:

«Amb la finalitat de facilitar els canvis i evitar així inconvenients als seus clients, els magatzems «El Ebro» han posat en circulació uns vals d'una pesseta i cinquanta cèntims. Ademés, accepta tots els vals de les empreses i cases comercials de la localitat i els vals editats pels Ajuntaments de tota la comarca.»

Ja veiem aquests magatzems convertits en Banc d'Emissió Tortosí, recollint tots els vals, fent-ne de propis de mil pessetes, emmagatzemant el municipi i la comarca i proclamant el separatisme tortosí. A menys que no acabi ingressant en l'Associació de Tenedors de Marcs.

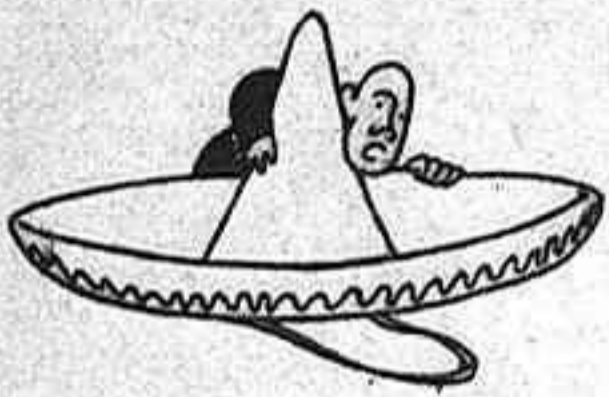
MIRA QUE TAL

Fins fa poc, sembla que des de l'actuació del Delegat d'Ordre Públic senyor Gómez Sàiz, «La Soli» enviava les proves a censura simplement per una molt legítima curiositat. Així, naturalment, podia saber el que a la censura li hauria agradat que no digués. Després, és clar, les coses han canviat perquè l'autoritat és l'autoritat, no faltava més; sobretot si hom és anarquista i l'autoritat no està per bromes.

Però les exigències del repartiment i del correu són les exigències del repartiment i del correu, i tampoc no estan per bromes. I aleshores els diaris tenen una certa llicència per no perdre els correus. Ara que a la «Soli» li passa una cosa curiosa, i és que quan es va incautar de «La Veu», es va incautar dels seus subscriptors i quan va matar «La Veu» va traspasar els seus subscriptors a la «Soli», com a càstig per facciosos. I ara es dona el cas curiós que, aplicant-se la censura perquè certes notícies no arribin al camp facciós, els ex-subscriptors de «La Veu» les reben en el número de la «Soli», en el qual no hi ha hagut temps de substituir la censura per blancs.

—Quina llàstima! Ara que podríem portar pistoleres de «rejilla».

«LOS AMIGOS DE MEJICO»

Tothom sap, i no és cap secret, que una de les coses que més mal ens poden fer en aquest món són els amics, si no ens els sabem triar.

El mal més mal és, però, que de vegades tot i sabent-los triar hom es troba davant la impossibilitat de poder fer aquesta tria.

Ara a Mèxic li han sortit a Barcelona uns amics pitjor encara que aquells que en un moment determinat li varen sortir al malaguanyat Durruti, que val a dir ara que ve al cas que no se'ls mereixia com no es mereix tampoc la pàtria d'Ataqualpa aquests que ara li han sortit sense tenir cap culpa ni poder disposar en darrera instància d'aquell preciós dret de destriar-los.

Aquests amics de Mèxic, de Barcelona, no és pas que siguin dolents ni poc amics, sinó tot el contrari. El terrible és que han sortit tan bons i tenen un concepte tan gran de l'amistat, que l'han convertida automàticament en estimació i en amor veritablement i frenèticament incontenibles.

Es tant i tant l'amor que senten per Mèxic uns quants d'aquests amics que li han sortit a Barcelona, que no poden ja passar un dia més sense veure'l i havien decidit anar a donar-hi un cop d'ull.

Resulta, però, que la incomprensió, que és la rèmorra fonamental de totes les funcions delegades d'autoritat, s'ha entestat a fer córrer amb una lamentable inoportunitat que ara com ara i perquè sembla que hi ha guerra no poden sortir del territori lleial els ciutadans de divuit a quaranta-cinc anys.

Qualsevol diria, si no fos perquè s'ha d'anar amb compte amb el que es diu, que es tracta d'una grollera provocació.

Sembla que «Los Amigos de Méjico», com a represàlia estan decidits a fer-se dissoldre, per decret, i a fundar una nova agrupació que es denominaria «con vistas al mañana», «Los Amigos de Sanjurjo».

LA BATALLA DE L'OU EN UN MAL PAS

La Batalla de l'Ou, tot i essent de l'ou de gall, com indicaven els cartells, ens ha estat dolorosa. Els comunicats oficials del front de la rera guarda així ens ho han indicat, però ens han indicat també les causes i els remeis. Per què no hi ha ous? Es que s'enduen els que hi havia? No és això; tot el contrari: és perquè n'entren sense control ni to ni so. Cert, naturalment, que els ous no sonen, com és generalment sabut; però aquests dies té un gran ressò la manca d'ous i tothom és unànime a acusar els que n'entren d'amagat.

En efecte: l'entrada clandestina d'ous per les diverses entrades clandestines de la ciutat ha estat constatada per l'alt comandament de la batalla. Els ous entren en diverses formes, però sobretot de contraban, escapant així tots els controls, que ja és dir. Abans entraven amagats dintre de tancs, que ningú no sospitava que poguessin servir per un comerç tan il·legal. Però ara això no pot ésser, i, en canvi, persones que han comprat ous d'amagat, asseguren haver-ne trobat amb armes amagades a dins. La cosa,

doncs, es complica perquè si abans els ous s'amagaven dintre les armes i passaven aquestes lliurement, ara no passen ni els uns ni les altres. Qui serà, doncs, que acapara els ous? Alguns elements de la Confederació acusen obertament la Guàrdia d'As-

salt. Nosaltres, però, creiem que és una simple maniobra per a enfrontar aquesta força armada amb la no menys armada dels burrots per tal de reprendre la batalla de l'ou i veure qui la guanya definitivament.

La municipalització de la vivenda és un èxit

Quan l'Ajuntament va acordar que en comptes de municipalitzar els Serveis Públics, que li treuria els vots de la C. N. T. en cas d'eleccions, calia municipalitzar l'estatge perquè els propietaris no eren tants i la Generalitat va dir que sí, que estava bé, els paletes, que s'havien passat nou mesos en el front d'enderrocar esglésies sense donar-se massa pressa, no fos que haguessin de fer veure que, en comptes de tirar-les a terra les reconstruïen, varen començar a tenir una feina per les cases que ni s'hi entenien ni s'hi entenen. Com que pagarà l'Ajuntament, qui necessitava cuina econòmica i la feia posar; qui vàter; qui bany; qui papers nous; qui embans, i els pintors es posaven a repintar-los amb una alegria que mai no se'ls havia vist, de tal manera que, a hores d'ara, el valor de les obres a l'estatge municipalitzat puguen a 16.000.000 de pes-

setes. D'altra banda, el lloguer dels pisos es passa a cobrar de la manera més pintoresca:

—Bon dia tingui; el lloguer del pis.

—Té canvi?

—No, senyora; ja ho trobarem...

—Ai esperi; que ara recordo que ja en tinc.

—Fugi, fugi; més val que no pagui; no sabem el que ens pot passar aquesta nit.

Els porters, en canvi, cobren del Sindicat, que ja està cansat de pagar, i per això vol la municipalització. Però quan l'Ajuntament vegi el pa que s'hi dona, haurà de cercar cuina corrents un bon desmunicipalitzador que desmunicipalitzï la municipalització. I com que la de la vivenda s'havia fet perquè servis de prova per a la dels Serveis Públics... ja ens entén el lector.

Que era el que es tractava de demostrar.

—Ara s'han retirat?

—Sí. Ara faran la no no intervenció.

LA CRISI D'ANAR A PESCAR

A la llum del dia ha estat deslliurat un Governet que Déu n'hi do...!

(Melodrama en dues jornades)

Ara només manca que el Govern de València ens torni el Desordre Públic

LA SEGONA CRISI D'ANAR A PESCAR

SURT EL VOT DE CONFIANÇA

Aquesta crisi, que és la que fa no me'n recordo quantes, ha estat, la pobreta, no sé quants dies amagada al refugi, fins que s'ha decidit, no sense prendre tota mena de precaucions, a sortir al carrer.

Els primers símptomes els ha donat la ràdio amb aquell to enigmàtic que agafen de poc temps ençà les radiacions des que les ràdios oficials són soles i han deixat d'ésser clandestines i incontrolades.

Després de molts dies de tràmits i de consultes i d'estira i arronça, la crisi tota resolta s'estava amagadeta i ajupideta al Palau de la Generalitat quan va sentir que la ràdio deia:

—Barcelonins! Atenció, barcelonins...! Ja ha passat el perill, ja no hi ha perill. Ja podeu sortir dels vostres domicilis i anar a les vostres barricades. La Generalitat vetlla per vosaltres.

Aquesta última afirmació va espantar un xic la pobreta crisi (pobreta, però honradeta) que ja estava tota resolta i disposada a sortir rambles amunt i la va determinar a fer una prudencial exploració.

A tal fi va engegar per endavant el vot de confiança per a obrir camí.

El vot de confiança tot escarransit i fumut a penes gosa treure el nas al Pati dels Tarongers i ensopega de morros amb els periodistes que fan servei permanent de crisis a la crisi permanent del Govern permanentment provisional de la Generalitat restaurada i tornada a fer malbé.

Els periodistes, en veure el vot de confiança, li dispararen a cremadent aquella pregunta que es dispara a tots els que surten de la Generalitat quan hi ha crisi, que és cada dia:

El periodistes: —¿Escolti, senyor

vot de confiança, que va a pescar?
El vot de confiança: —No, vaig a pescar.

Els periodistes: —Ah! Ens pensàvem que anava a pescar.

LA CRISI SURT A LA LLUM DEL DIA

Un cop constatat el bon acolliment que havia assolit el vot de confiança i segura la crisi que efectivament havia passat el perill, es decidí allà cap a entrada de fosc de divendres a sortir a la llum del dia.

Encara no havia fet més que treure el nas, catacrucl:

Els periodistes: —Bona nit tingui, senyora crisi; quant temps sense veure-la. ¿Que va a pescar?

La crisi: —No, vaig a pescar.

—Els periodistes: —Ah! Ens pensàvem que anava a pescar.

LES CONSULTES

Immediatament començaren a acabar a la llum del dia les consultes que havien començat amb la llum de la nit.

¿QUE ESTA EN GREC?

A continuació i davant l'astorament dels informadors que varen adonar-se per l'indole i la qualitat del consultat de la gran dificultat que hi ha per a fer un Govern per petit que sigui i per provisional que es vulgui, fou cridat a consultar un co-

La llista gran del Govern

Presidència.	El President
Cultura.	L'Alcalde
Governació	El Conseller de Cultura
Finances	El Conseller Delegat
Sanitat i Assistència Social	Un companyero
Serveis Públics	Un altre companyero
Economia	Un companyero que no és aquell (Es veu que n'hi ha de repetits)
Justícia	El mateix
Proveïments	Un camarada
Treball i Obres Públiques.	Un camarada que no és nou
Agricultura.	Un rabassaire sense col·lectivitzar.
Conseller sense cartera	Un prestigi internacional

(Encara hi ha gent sense cartera a desgrat que l'Emiliano és fora)

negut professor de grec que porta corbatera de llaç i ulleres negres i és ensems líder d'un partit.

En entrar a consulta el professor de grec, que per cert és un home que aquests darrers dies ha agafat fama de parlar molt clar i català, trobà els periodistes que, pobrets!, tampoc no havien desertat encara del seu lloc i que li preguntaren:

Els periodistes: —Ola, senyor Nicolau. ¿Que va a pescar?

El senyor Nicolau: —No. Vaig a pescar.

Els periodistes: —Ah! Ens pensàvem que anava a pescar.

PROSSEGUEIXEN LES CONSULTES

Superats aquests petits obstacles, la crisi ha continuat el seu curs que no dubtem gens ni mica en qualificar de curs d'estiu i prossequiren les consultes.

Continuaren essent novament consultats a la llum del dia tots aquells representants que ja havien estat reiterada i profusament consultats el dia abans, de totes les organitzacions sindicals i polítiques que encara no han estat dissoltes.

Tots ells coincidiren amb estranya unanimitat que no volem qualificar

SEGONA LLISTA DEL SEGON GOVERN

La segona llista del segon Govern de la segona crisi del Govern de la Generalitat de Catalunya és igual que la primera llista del primer Govern de la primera crisi que publiquem cinc dits més amunt, amb la diferència que manquen els tres «companyeros» i que les tres carteres dels tres «companyeros» han estat acumulades a tres senyors consellers.

d'unitat proletària per no espantar la gent en manifestar allò que tots havien manifestat i que si fa no fa, fa així:

Els periodistes: —Ola, camarada o companyero (segons els casos), que vas a pescar?

El camarada o companyero (segons els casos): —No, vaig a pescar.

Els periodistes (amb passió o sense passió dels tramvies, indistintament): —Ah! Ens pensàvem que anaves a pescar.

ELS FEDERALS DE TOTA LA VIDA

També foren consultats els federals de tota la vida que naturalment digueren a tot que sí.

Val a dir que són els únics que no feien el posat aquell d'anar a pescar.

ELS RABASSAIRES

Després de condemnar prèviament el moviment de maig i de jurar amb la mà posada sobre el decret de col·lectivitzacions que cap d'ells no era el camperol aquell d'aquell presumpte Govern obrer i camperol de tan lamentable record, foren consultats els rabassaires.

Es pot dir que no es feren pesats i sortiren tot seguit i força contents:

Els periodistes: —Ola, senyor rabassaire. ¿Que va a pescar?

El senyor Calvet: —No; vaig a pescar.

Els periodistes: —Ah! Ens pensàvem que anava a pescar.

SOM-HI!

En les primeres hores de la matinada i després d'haver passat tota la nit a la llum de tres dies i tres nits, la crisi tornà tota mullada al seu refugi, resolta completament... a no tornar a sortir fins que s'acabin les clatellades fraticides de torn.

Els periodistes, quan es varen convèncer que entrava i que ja no hi havia res a fer, marxaren a afaitar-se a casa seva, que és on s'afaita ara tothom; i l'endemà dimarts, si hagués sortit «El Full Oficial» del dilluns, hauria portat ja aquesta llista que nosaltres portem... amb aquella alegria que es va a la guerra, d'aquest Govern que no és per afagar-lo perquè ell estigui al davant, però està fet tot un homenetl...

LA SEGONA CRISI

Encara no havien fet més que marxar els pobrets periodistes i, catacrucl, es va veure entrar una altra crisi per on acabava d'entrar la primera.

Els periodistes no es varen esverar en veure la segona crisi perquè ja havien marxat, però tomaren a corre-cuita i li preguntaren a la segona crisi:

Els periodistes: —Bona nit, senyora segona crisi. ¿Que va a pescar?

La segona crisi: —No, vaig a pescar.

Els periodistes: —Ah! Ens pensàvem que anava a pescar.

Uns moments després la segona crisi entrava al refugi tota resolta i els periodistes sortiren a la llum del dia a escoltar la ràdio.

LA RADIO

—Barcelonins! Ara sí que ja ha passat el perill. Ara sí que ja no hi ha perill...!

Llegiu a L'ESQUELLA la segona llista del segon Govern de la segona crisi d'anar a pescar.

PERE GALLARI

REVISTA DE PREMSA

la humanitat

En una nota biogràfica de Gary Cooper, planteja aquest importantíssim problema:

La majoria dels seus admiradors sostenen que amb la maduresa ha guanyat en aspecte. El lector haurà de decidir aquest punt, però sens dubte estem tots d'acord que està molt millor sense els llavis pintats.

Potser seria convenient organitzar un plebiscit nacional. En aquests moments, l'opinió ibèrica pesaria molt.

SOLIDARIDAD OBRERA

Publica, amb una constància que l'honora, uns «Comentarios mínimos» molt bufons, els protagonistes dels quals solen ésser Juanito, Pepito i Salustianito, uns impagables «jóvenes libertarios» que es pensen que són del P. S. U. Recentment, l'autor dels comentaris mínims denunciava la següent gesta dels tres benaventurats:

Anoche, cuando las sombras cubrían la ciudad con su negro manto —esta elegante frase se la hemos cogido al «Noticiero Universal»; pero se la devolvemos en seguida—, se dirigieron a una calle apartada, por la que pasa el tranvía. Con una

decisión escalofriante, llegaron hasta el pie de un poste, sostén del cable aéreo, en el que había una indicación de parada discrecional pintada en rojo y negro. Despreciando la vida, Salustianito, trepó sobre los hombros de Juanito, y con una brocha embadurnada de blanco que le dió Pepito, tapó la señal rojinegra de la parada con una franja de albura alabastrina. Realizado el acto grandioso, se retiraron de aquel lugar con la satisfacción del deber cumplido.

Boigs fan bitlles! Aquesta vegada el Juanito, el Pepito i el Salustianito hi han tocat.

La Rambla

AJUNTAMENT

POC NO FARAN VACANCES
MELONS I SINDRIES

La Conselleria Regidoria de Cultura fa públic que la Comissió Municipal de Cultura, en sessió del dia 8 del corrent, acordà que, en atenció a les actuals circumstàncies, no es faran vacances d'estiu a les Escoles Municipals, Escoles de Patronat i a les intervingudes per l'Ajuntament de Barcelona.

On havíem d'anar a parar amb la constitució del S. E. P. U. de l'ensenyament!

DIARI DE BARCELONA
ESTAT CATALA

Fet divers:

EL DOCTOR AGUADE SOFREIX
UN ACCIDENT

Ahir al vespre quan venia de València el ministre sens cartera, doctor Jaume Agudé, en passar per Vallirana sofrí un accident l'auto en què viatjava, el qual s'incendià.

El doctor Agudé resultà amb ferides lleus a les mans, de pronòstic reservat.

Ara no sabem si el que era de pronòstic reservat són les mans, o bé si les mans són lleus i les ferides de pronòstic reservat. De totes maneres, sembla un pronòstic sense reserves.

EL DILUVIO

Notes d'Hospitalet:

Será indispensable que todos los propietarios de perros se provean urgentemente de la correspondiente chapa que expende el Negociado de arbitrios municipales y, además, para circular libremente por las calles deberán estar protegidos por bozales.

Ens agradarà veure com deuran ésser aquests morrions de propietari.

— Jo voldria una cosa millor...
— Així haurà d'anar als Encants.

1 vago: un facciós.

2 vagos: dos facciosos.

3 vagos: un Comitè.

LA SETMANA STAKHANOVISTA CATALANA

L'activitat sense fre a què s'havien lliurat els nostres obrers per tal de guanyar la guerra havia portat el desnivell entre la producció i el consum a un tal punt que calia posar-hi, més que un remei, el que hem dit abans, és a dir, un fre.

I, preveient el que succeiria si no s'hi posava, la previsió del nostre poble i altres d'adherents posà al començament el fre que amb tants desavantatges hauria hagut de posar al final.

Les nostres indústries de guerra s'han adaptat meravellosament a les circumstàncies i han posat totes les seves activitats en la tasca àrdua i difícil de no treballar.

Abans de la guerra hom havia adoptat ja els mètodes britànics de treball coneguts amb el nom de setmana anglesa, que consisteix en no treballar el dissabte.

L'aplicació, però, de la setmana anglesa resultava alguna cosa així com una manifestació d'antisemitisme en anul·lar la festa jueva del dissabte. Aquest procediment, que hauria estat adoptat indubtablement per una organització nazi, no podia ésser tolerat a casa nostra. La festa jueva del dissabte, doncs, ha estat traslladada al divendres.

D'altra banda, per què haver tret la festa del proletariat escolar, la festa del dijous? Cal restituir-la de pressa de pressa. Es una reparació urgent a fer.

Tenim el dimecres. Dimecres és el dia de Mercuri, el déu del Sindicato Unico de la Distribución. A més a més, l'oprimit proletariat només té el dimecres com a únic dia d'esbarjo. Per què no fer-li costat? Es un acte de solidaritat obrera que no pot deixar-se sense portar a cap.

Ve el dimarts, dia de Mart, o sigui dia de la guerra. Molta gent no s'ha adonat, encara, que estem en guerra i s'entreté en petits treballs d'indústries de guerra. Si no fem guerra en tota la setmana, fem-ne els dimarts!

I el dilluns, ¿treballarem els dillunsos, la festa tradicional dels proletaris sabaters i, més encara, la del proletariat empordanès? Si fem setmana anglesa, i la jueva, i la siamesa, no farem l'empordanesa, tan nostra?

Resta el diumenge. Però el diumenge, festa abans religiosa i, per tant, condemnable a treballs forçats, fou consagrada diumenge a treballs com festa de l'estakhanovisme. Qui gosaria, aleshores, treballar encara que només fos en el Treball Voluntari? Cal ésser conscients i és per això que invitem, com feia Clavé, el nostre proletariat, a cantar-hi una cançó, la vella cançó de la vella, que des d'ara queda consagrada com a himne de l'estakhanovisme català. Oiu:

Himne de l'estakhanovisme múrcio-català

Solo. — El dilluns, pels seus difunts,
la vella no fila.

El dimarts pels seus pecats

Cor. — La vella no fila.

Solo. — El dimecres pels seus deixebles

Cor. — La vella no fila.

Solo. — El dijous té els dits nous.

Cor. — La vella noo fiilla.

Solo. — El divendres tee els dits teendres.

Cor. — La vella no filaaa.

Solo. — El dissabte cuina i pasta

Cor. — La vella no fiilla.

Tots. — I el diumenge filaria.

Però no n'éeses diiaaaa!!!

La vella música s'ha perdut, però invitem a què n'hi posi una altra, també vella, el mestre Dotus Vila.

ESTEM D'ACORD AMB LA «SOLI»

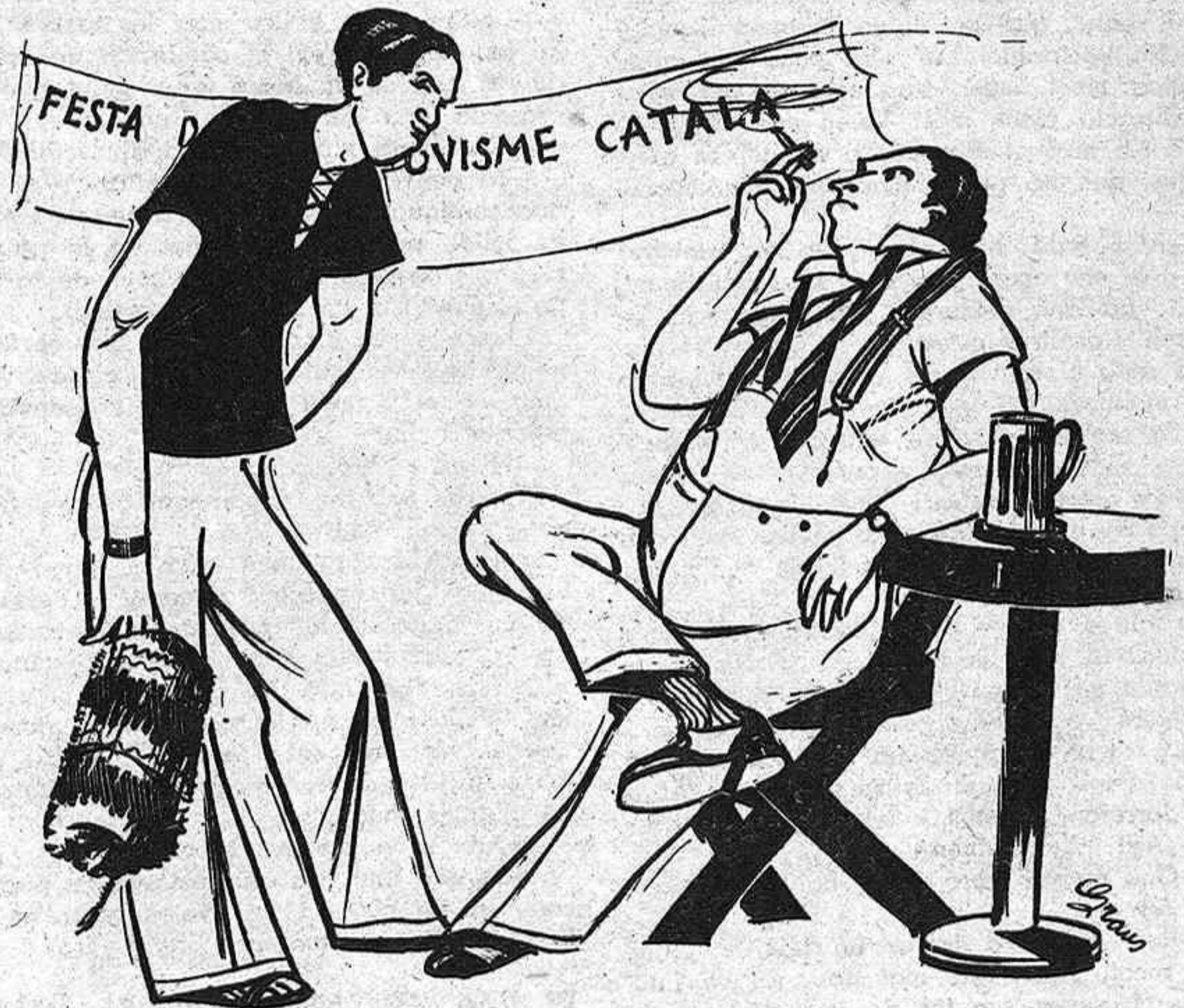
Res de municipalització dels Serveis Públics

El que cal fer és la cenetització del Municipi

Havent publicat la «Soli» l'opinió del Poble, o sigui dels obrers del Ram del Transport sobre la pretesa municipalització (jal, jal) dels Serveis Públics, no podíem ésser nosaltres menys que el nostre confraternal col·lega confederal i, sentint una necessitat incontenible de confirmar els seus descobri-

ments, abans que no se'ns escapés hem decidit fer-ho.

El nostre repòrter ha sortit, doncs, disposat a confirmar, fos el que fos, caigués qui caigués i petés qui petés. I el primer que ha trobat petant ha estat un autobús. Petant i treient fum.

— Demà treballes?

— No. Demà es la festa de l'Estajanovisme.

—Hi han les taxi-girls...
—Que potser vénen a parlar de la crisi?

UN CAMARADA D'«AUTOBUSES» DUBTA DE LA SINCERITAT REVOLUCIONARIA

L'autobús portava el «completo» i no es va parar. El repòrter, però, decidit a fer l'entreviú, costés el que costés, menys el bitllet, es posà a córrer al costat del conductor, quartilles i llapis en mà.

—Què li preguntem. Què en penseu d'això, hahl, hahl, que en diuen municipalització?

—No comprenc com s'ha pogut fer arma política, mecl, mecl, d'aquesta pretesa municipalització, mecl, mecl! Voleu que us ho digui? Tot això obeeix més a manobres amagades, que no pas a sinceritat revolucionària.

—Així, hahl, hahl, hahl, no són sincers?

—No; ens enganyen. Però nosaltres, mecl, mecl, no ens deixarem pas enganyar, ca barret! Nosaltres estem en tot i per tot d'acord amb el que digué el nostre camarada d'«Autobuses» al redactor de la «Soli»:

«Yo soy enemigo de entregar conscientemente nuestro poderío económico en manos de esos organismos que consumirían en poco tiempo el esfuerzo de once meses de todos los trabajadores que hemos fijado aquí nuestro frente de combate.»

Nosaltres, ací, a lluitar contra el feixisme criminal al peu de l'autobús. Al front, que hi vagin els altres. I qui ens vulgui prendre el nostre «poderío» i el nostre «tronío» econòmic, mecl, mecl, és un feixista criminal!

En aquell moment se sentiren uns grans ais darrera l'autobús.

—¡Ay! ¡Ay! ¡Muerto soy!

—Què passa? Però, hahl, hahl, hahl, que heu fet?

—Res, acabo d'aixafar un feixista criminal, mecl, mecl, que mai no agafava l'autobús. L'anava seguint de temps.

—Escolteu, hahl, hahl, hahl, jo no l'he agafat, hahl, hahl, hahl, perquè porteu el «completo», hahl, hahl, hahl...

—Ahl

UN CAMARADA DE TAXIS OPINA QUE S'INTERROMPIRIA L'OBRA EMPRESA EL 19 DE JULIOL

Són les deu del matí; està núvol i fa fresca. Plourà? No plourà? «Chi lo sai» La fila de taxis «rojinegros» espera el client i el client és el repòrter que no és client perquè no porta ni cinc a sobre, i els taxistes, com el seu ncm indica, com les taxistes, tot ho fan per l'interès. El camarada que porta aquest taxi és un home fort i pelut que representa tenir trenta anys i un dia.

—Què penseu de la municipalització?

—Ni pensar-ho! La municipalització no podria continuar l'obra magnífica empresa el 19 de juliol, primer amb el pot de la pintura blanca i després acabada amb el de la pintura negra i el de la pintura vermella.

L'home es va exaltant i, com que és fort i pelut, s'exalta tant que agafa el taxi, se'l posa en el palmell de la mà, l'ensenya al repòrter i diu:

—Nuestra obra.

I acaba recitant l'acabament del seu company de la «Soli»:

«Creo, sinceramente, que no puede haber quien llamándose trabajador o defensor de los intereses de los mismos, pueda pensar en quitarnos el fruto de nuestro esfuerzo, y la única garantía que asegura el final de los tiempos, en que la competencia ruinosa que en esta industria existía, acababa con las energías nuestras en provecho solamente de algunos afortunados.»

—Quin eren aquests afortunats?

—Els que amb els seus estalvis es podien comprar un cotxe i ara volen treure'ns el fruit del nostre esforç per prendre'ls-lo.

ES UNA VERITABLE MANIOBRA D'ESPOLIACIO MES QUE UNA REALITZACIO REVOLUCIONARIA

Anem a les cotxeres de Santa Armonía del Palomar a canviar un val de vuitanta-cinc

cèntims que li donaren al repòrter en el tramvia de la línia 1 com a canvi d'una-peseta (en paper, és clar), que ens havien donat a la línia núm. 1.

—Què, que et sembla de la municipalització d'aquest servei?

—Me c... la meuca que els va parir! El que s'hauria de fer és no deixar-ne ni parlar. Jo no sé per què no ho demanaven quan en Foronda ens escanyava i nosaltres, no podent fer vaga perquè les autoritats no ho permetien, ens acontentàvem cremant-li els cotxes. Però ara que l'autoritat municipal ens els ha deixat prendre, ens els deixariem prendre nosaltres?

—Així, no ets partidari de la municipalització?

—I tu, vols dir que no ets ase?

UNA CAMARADA DEL «METRO» NO CONCEDEIX AL MUNICIPI CAPACITAT ADMINISTRATIVA

Baixem a una estació del «Metro» i anem a trobar el company responsable per fer-li la pregunta. Però és una bella camarada la que ens respon:

—Abans que tot has de fer constar la més enèrgica protesta dels treballadors enquadrats en aquesta activitat pel seguit de mentides i ximpleries que es diuen en un manifest de la U. G. T. Tots nosaltres, ja ho veus, som ací i no ens ha passat res; ja ho pots veure tu mateix.

—I de municipalització, què?

—No sé per què s'ha de fer. Estaria bé que ara ens prenguessin les conquestes del 19 de juliol. Nosaltres que l'hem fet!

—El «Metro»?

—No; el 19. El «Metro» el va fer l'Ajuntament. Però també el varen fer els obrers que varen construir el túnel i no entren pas a la collectivització.

—I per què no?

—Tu diràs! Ja varen cobrar el jornal!

EL QUE OPINA LA COMISSIO DE LA SECCIO DELS TRANSPORTS PUBLICS I NOTORIS

—Seria millor que preguntéssiu als interessats.

—Al públic?

—No! El públic és la matèria prima del Transport Públic i Notori. Vull dir als treballadors.

—Ja ho he fet i en són contraris.

—Veus? Doncs, nosaltres també. I fes constar que no volem polèmiques. Ja ho diu la «Soli»:

«Esa municipalización, además de representar un retroceso en la marcha revolucionaria, dada la constitución heterogénea del actual organismo municipal, sería una medida antieconómica y contrapuesta a esos deseos de que hacen gala los modernos municipalizadores.»

—Què vol dir això?

—Home, el de més avall, no ho sé; però el del començament vol dir que en comptes de municipalitzar els Serveis Públics el que cal és cenetitzar l'Ajuntament i tota la ciutat. I aleshores la municipalització vindrà tota sola. Entesos? Doncs, «ahuequen»!

Nosaltres no som partidaris de condemnar els fets de maig. Nosaltres els executariem sense formació de causa.

Han arribat a París amb tota felicitat els mobles del senyor

COM MES SERAN, MES RIURAN

Sembla que es va a la centralització dels serveis d'«Ajut als absents de la Pàtria»

París, tants de tants. — Quan menys se'ls esperava, han arribat a aquesta capital els mobles del senyor i l'eixovar de la seva distingida esposa.

Consultats sobre l'absència de llurs propietaris, han respost que ja venien, i que s'havien retardat una mica per tal de gestionar del Govern de la Generalitat, la concessió de l'empleu i el sou acostumat en aquests casos.

París.—Al velòdrom d'Hivern, d'aquesta capital, ha tingut lloc la magna assemblea de catalans absents de Catalunya en comissió de serveis especials.

Presidia el germà Ventura, que ha glossat l'acte amb les següents paraules:

“Degut a les presses dels primers dies, els catalans que anàrem espontàniament a fer la guerra en el front in-

ternacional, ens vàrem escampar pel món d'una manera excessiva. Ara la cosa presenta caràcters alarmants. Tenim el Masip a Filipines, el Gaziell i el Màrius Aguilar a Colòmbia, Tomàs i Piera al Canadà, etc., etc., i no podem unificar els nostres esforços en defensa del que ens és comú. L'avis ens ve de Mèxic: els delegats de l'exposició d'Art Català no cobren de la Generalitat (rumors) i és possible que es vegin obligats a retornar a Catalunya (crits de no!, no!) Això és el que es tracta d'evitar i això és el que haurem d'aconseguir” (Gran ovació, que no deixa sentir el final del discurs).

Les conclusions de l'acte, al qual han assistit unes 30.000 per-

sones, són les següents:

1. Centralitzar a París la colònia de catalans absents de Catalunya en comissió de serveis especials.

2. Exigir a la Generalitat que pagui com una malla.

3. Regularitzar la si-

tuació de J. M. de Segarra, que segons sembla encara no cobra de la Generalitat.

4. Exigir que no siguin sabotejats els homes il·lustres de la C. N. T. que sol·licitin amablement llur passaport.

PER QUE NO JUGUEM A MIRAVITLLES?

Això: per què no juguem a Miravittles?

S'ha arribat ja a discutir si era o no convenient dependre tan paper «couché» i tants romansos per a guanyar la guerra, amb ganes de ferir per l'esquena el notable Comissariat de Propaganda, perla de la nostra revolució i admiració de tot el món civilitzat. Parlin sinó, per nosaltres, l'il·lustre actor de cinema Errol Flynn (la biografia del qual ens farà conèixer el nostre fraternal col·lega «La Humanitat» un diumenge d'aquests, aclarint-nos de passada si li agrada tant el segó com a les gallines), que ha conegut la força evocadora dels nostres vins, gràcies als quals i al Miravittles, prengué part a la batalla de Guadalaajara sense moure's de Barcelona.

Parlin sinó els veïns del Carrer de les Corts Catalanes que viuen a la zona dita de propaganda i que, si un miracle no hi posa remei, coneixeran de prop les excel·lències del miravittlisme aplicat a l'aire lliure.

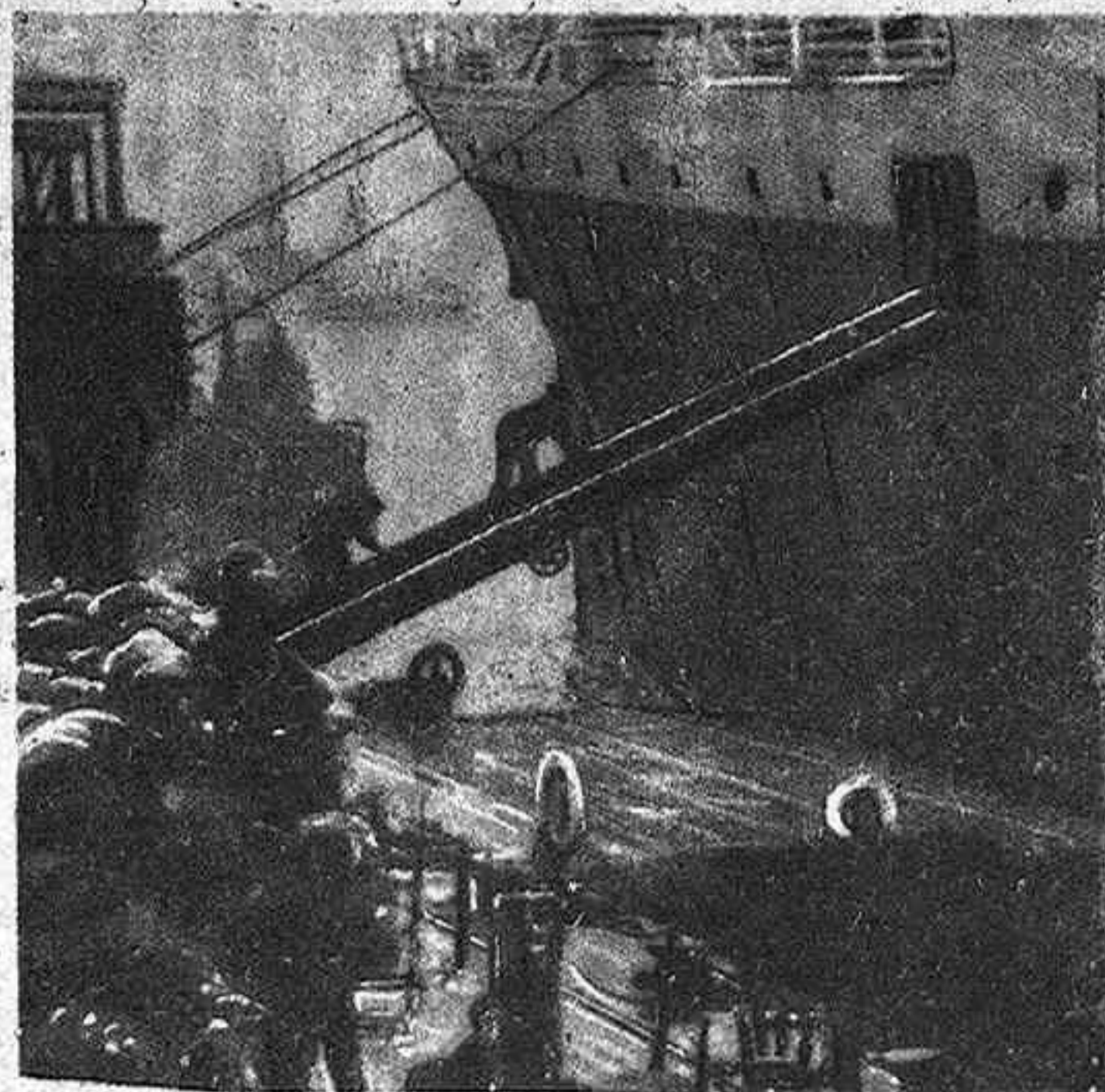
En fi: per què insistir? Els mateixos valencians han hagut de reconèixer que les millors falles són les de Laya Films, les millors barraques les del Comissariat de Propaganda i les millors arrossades les que organitza el nostre il·lustre amic Jaume Miravittles.

Llegiu a la pàg. 4:

“Els passis, a mi no em diuen res”

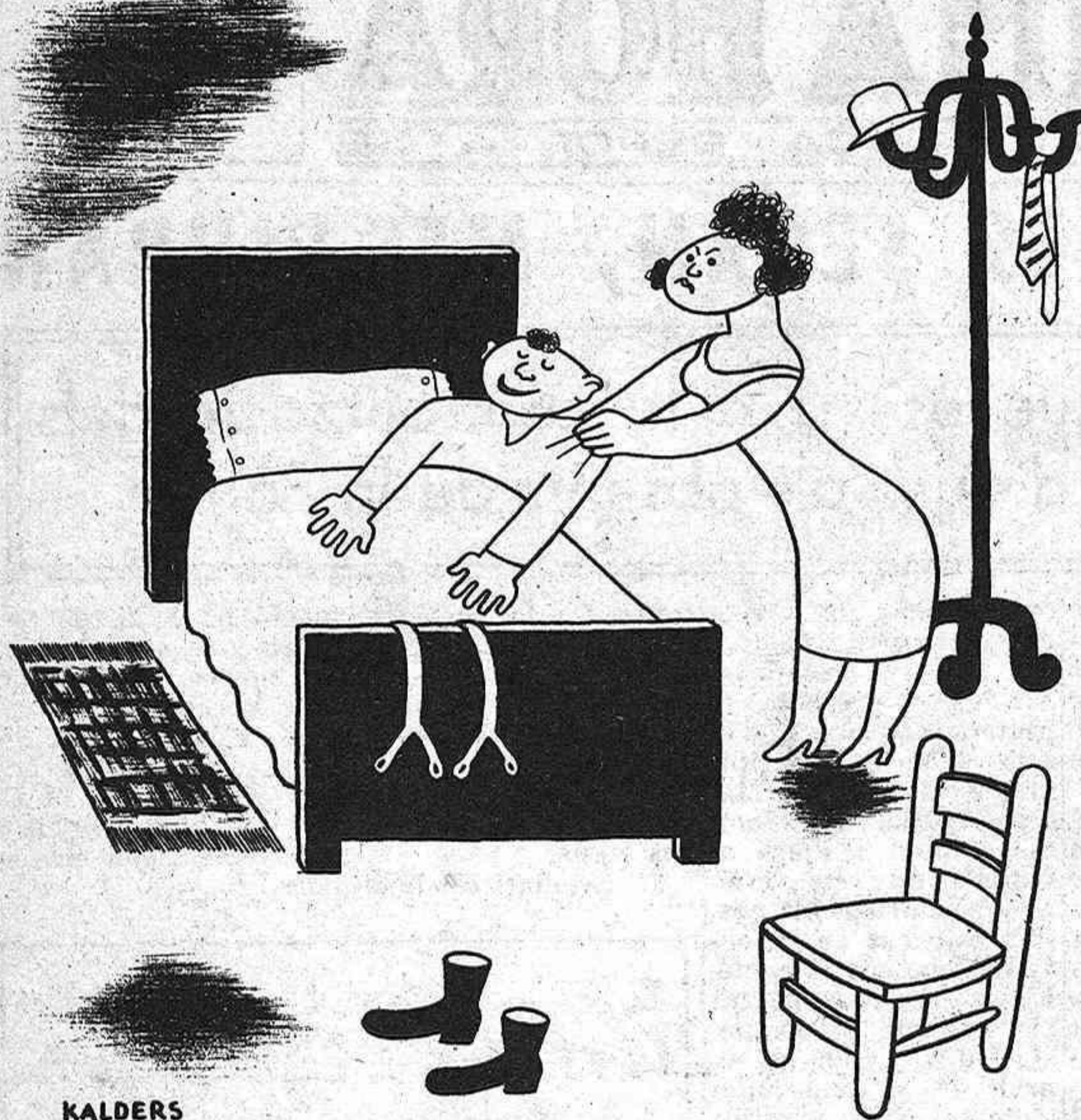
Per Vicenç Bernades

El somni frustrat d'una nit d'estiu

L'arribada a Mèxic del camarada Th. tal com ell se la imaginava i tal com li ha impedit de realitzar-la un alt funcionari encarregat dels passaports

(Foto “Galeria de Hombres ilustres”.)

KALDERS

—Apa, lleva't, que faràs tard (visat per la censura)

«Jo també he estat espia... i hi he perdut bous i esquelles»

—Jo també he estat espia —començà el nostre visitant, un cop hagué tancat la porta de la redacció mirant abans si algú escoltava al darrera i acostant-se a la taula de puntetes, tip, tip, tip, tip—. He estat espia, continuà, i mai enlloc no m'ha anat tan malament com en aquest país. Hi he perdut bous i esquelles.

—Pel que fa als bous, no hi podem fer res. Ara, si vol L'ESQUELLA... —i li allarguem el darrer número.

—Gràcies; almenys no ho hauré perdut tot. Miri —digué amb cara de sinceritat tota confederal—. Jo he estat espia durant la guerra europea, i m'hi he fet ric; jo he estat espia a la guerra del Chaco i em varen fer general els dos bàndols; jo he estat espia a les guerres sino-xineses i m'hi he fet la barba d'or. Però vaig venir a aquest maleït —perdó— país, i ja ho veu; ni per fer-me tallar els cabells no faig.

—Home..., vostè és un refinat!

—Psèl Però un espia, no em negarà que s'hauria de poder permetre aquests luxes.

—Miri. Vaig arribar i vaig muntar una oficina, naturalment, secreta. Un piset, on aparentment, es venia «Lucky» d'amagat, i em vaig posar a actuar. Vaig anar a oferir-me al Govern de la Generalitat per veure si li podia treure alguna cosa, i al mateix Pati

dels Tarongers em varen oferir «Lucky». Primer fracàs: «Vol «Lucky»?» — «A quant?» — «Baratet: a dotze pessetes.» — «El cartó?» — «I ara! Vol que cridi un mosso d'Esquadra? El paquet!»

»Bé: el pretext del piset desapareixia. Vaig decidir fer-hi una església clandestina i així els facciosos em portarien notícies.

»En els centres governamentals em varen atendre molt bé i em varen recomanar al Comissariat de Propaganda. El senyor Jaume Miravittles també em va rebre molt bé.

—Què vol saber? —em va dir.

—Voldria saber informes secrets.

—Home... serà difícil. Veurà, com a secret, tenim ben poca cosa, perquè ací fem propaganda de tot; no deixem res per verd. Ara, si li interessa alguna mecanògrafa... Però tampoc, perquè ací tot se sap. Vostè és espia, no?

»Vaig mirar si em mirava algú, i em mirava tothom.

—Veurà; no i sí. Entenguim.

—Miri; l'únic que puc fer per vostè és col·locar-lo en el Comissariat de Propaganda.

»I tocà un timbre que va fer: ring, rirring-ring!, ring!, ring!, i es presentà un empleat.

—Mira, Carbó; posa'l allà on vulguis.

»I el senyor Carbó se'm va endur a un altre departament i em va dir:

—Mira; ací fem propaganda i hi hauràs de fer propaganda com nosaltres. Si trobes alguna cosa interessant, te la guardes, i la dones a la «Soli», perquè no s'ha d'ésser indiscret; si hi ha alguna cosa que no tingui interès, la dones, perquè som ací per fer propaganda. Si vols escriure alguna cosa de propaganda, escriu-la; però cal tenir en compte que, com que ací hi ha diversos sectors, no se'ls ha d'ofendre o perjudicar. Així, si vols fer propaganda, fes-ne de la Revolució, perquè la C. N. T. és revolucionària. Però no de la República, perquè la C. N. T. se n'ofendria, i no hem d'ofendre ningú, perquè ens paga la Generalitat.

—Es que, sabeu?, jo voldria saber coses secretes; hi soc aficionat.

—Ah!, ets aficionat a les coses secretes? Doncs llegeix cada dia la «Soli», que ho porta tot.

—Així, en aquest país, els espies...

—Ah! Aquesta és una altra de les nostres victòries revolucionàries! Els espies no hi tenen res a fer. Què podrien espia si tot es fa a la vista del públic?

—Senyor director de L'ESQUELLA —afegí l'espia, dirigint-se altre cop a nosaltres—. Allò era la ruïna per a mi. Havia pagat tot el que tenia per l'exclusiva de l'espionatge a l'Espanya lleial. Però encara no era tot. En sortir, vaig trobar un cotxe que portava, en lletres grosses, el següent rètol: «Servicio secreto de contraespionaje». No sols era la ruïna; era la mort. Què haig de fer, ara?

—No esteu col·locat a la Generalitat?

—Sí, senyor.

—Doncs, el que heu de fer és cobrar.

Cada dia surten més tramvies «roji-negros» a lluir el tipus pels carrers de Barcelona, i retornen a les cotxeres com si res. Serà veritat allò que diuen els crítics de la crisi de la pintura catalana?

GALERIA DE HOMBRES ILUSTRES

Aquesta setmana, precisament, nosaltres, que quan volem també en sabem d'ésser més revolucionaris que Déu, teníem pensat encetar una terrible «Galeria de homes ilustres», a la que volíem fer treure el nas a tots aquells que se'n van dient que ja tornaran i que després ja no tornen mai més.

La sort, però, no ens acompanya i resulta que els nostres propòsits s'han de veure ajornats per la dissortada circumstància que el pseudo «Home il·lustre» que volíem fer sortir nosaltres, en estrenar la secció, no ha pogut marxar perquè el delegat general d'Ordre Públic li ha denegat el passaport davant de testimonis.

L'ESQUELLA no va ésser consultada. Demanàvem tres carteres sense ministre.

Senyora:

RECORDI MENSUALMENT

PERLES "FEMI"

SEMPRE BENEFICIOSES PER A LA SALUT
VENDA A LES FARMÀCIES

MIL PESSETES

al qui presenti
CAPSULES DE
SANDALO mi-
llors que les del
Doctor PIZA, de
Barcelona, i que
curin més aviat
totes les malal-
ties urinàries.

QUARANTA CINQ ANYS D'EXIT CREIXENT

Premiades amb Medalles d'or en tantes Ex-
posicions com s'ha presentat. Uniques apro-
vades i recomanades per les Reials Acadèmies
de Barcelona, Mallorca i diverses corpora-
cions científiques, reconeguent-li avantatges
sobre tots els seus similars.

FARMACIA DEL PI - Plaça del Pi, 6. Barcelona
i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica
Preu 6'50 pessetes

LA UNICA

PALAU DE LA GOMA
Espalter, 9
TELEF. 17738
(junt Sant Pau)

Gomes seda 4 anys durada

Pòlvors mata-cabres «42» i líquid AIGUA
DEL PASTOR, infal·libles
R. I. P. a la primera vegada

**SERVEI PERMANENT
DE LAVATGES PREVENTIUS
QUE EVITEN TOT CONTAGI**

CLINICA DE VIES URINÀRIES
Obert dia i nit - Preus econòmics

80 ANYS I SENSE XACRES

Ha combatut el seu artrisme, causa
de l'arterioesclerosi, amb el CERE-
BRINO MANDRI que dissol l'àcid
úric de la sang combatent així el
dolor reuma. Cura els dolors nervio-
sos, migranyes, neuràlgies (facials,
intercostals, lumbago, ciàtica, etc.),
el dolor reumàtic articular (agut i
crònic). ● Les senyores
saben que CEREBRINO
MANDRI les preserva de
llurs molèsties.

Recordeu sempre! que
contra el dolor, tenim
el millor remei. Producte
nacional de fama mun-
dial; eficaç i inofensiu.

CEREBRINO MANDRI

CLINICA GALLEGO

Nou de la Rambla, 12

Director: J. RIU

Consulta, de 11 a 1 i 5 a 9

Festius, 10 a 1

VIES URINÀRIES
PELL - SIFILIS
MATRIU
DEFECTES SEXUALS
IMPOTENCIA

Anàlisis clínics:
sang, orina, etc.

Frontó Novetats

TOTS ELS DIES GRANDIOSOS PARTITS TARDA I NIT

ELS MILLORS PILOTARIS
ESPECIALITATS: PUNTA I PALA

DETALLS PER PROGRAMES

Frontó Txiki - Alai

Plaça Bonsuccès, 1

GRANS PARTITS A RAQUETA
PER LES MILLORS JUGADORES
DE LA ESPECIALITAT

RADIO SATURNO

Empresa
Col·lectivitzada

COLONIAL EMERSON

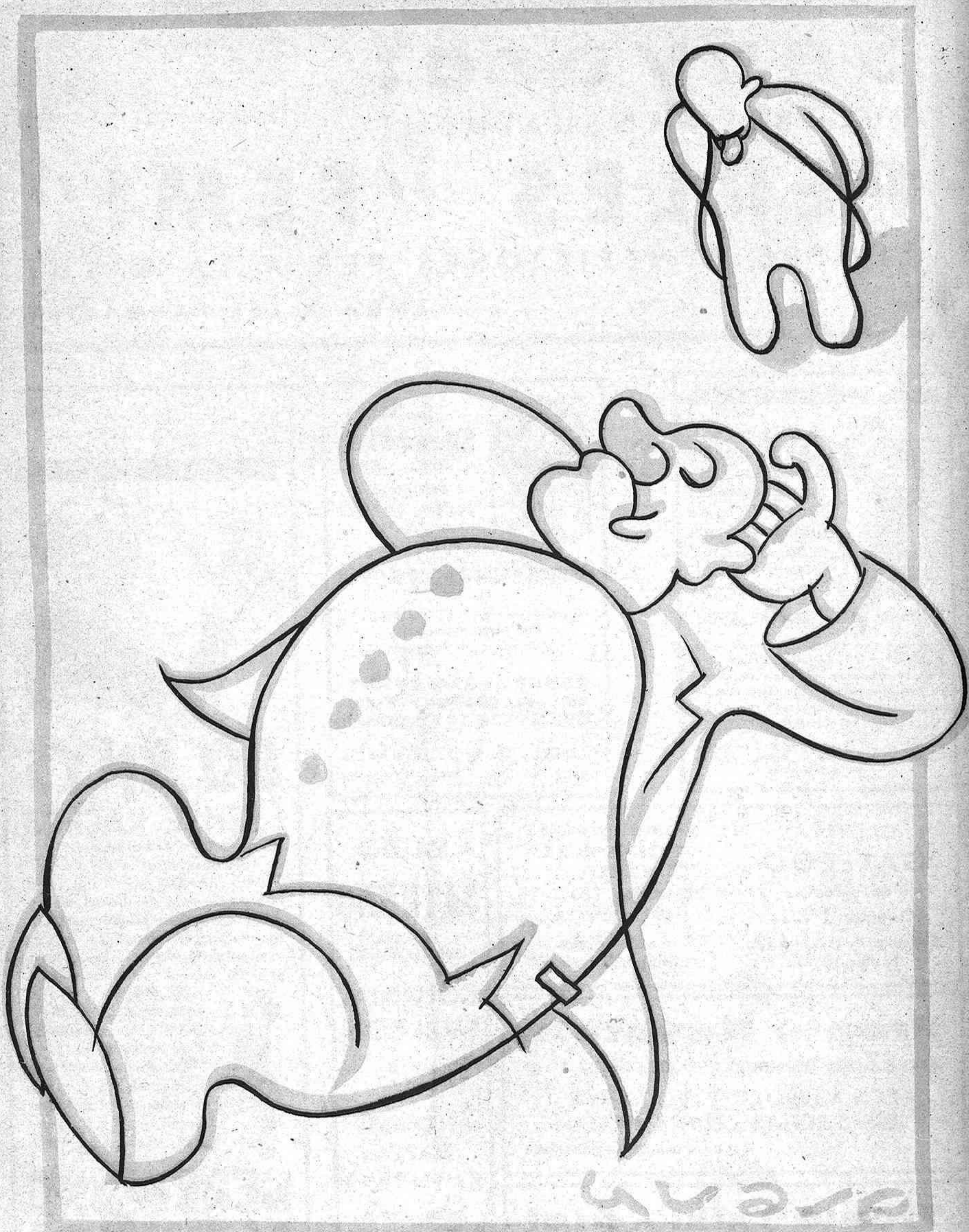
Fabricació
nacional
de

RECEPTORS MARCA SATURNO

Reparacions
Peces muntatge

Rambla
Jaume Compte 2

Barcelona

- Què, ja tens la carta de treball?
- No. Estic esperant el carter.